

“Ik ben wit en woon in Afrika”

André en Dorien Kamphuis

[André en Dorien Kamphuis zijn begin 2009 uitgezonden vanuit de CGK van Ede, samen met hun kinderen Michaja en Elisa (nu 5 en 3 jaar oud). Zij werken in Tanzania mee aan het opschrift stellen van enkele talen en het vertalen van de Bijbel in die talen.]

Met je kinderen de zending in: 't is een uitdaging én een voorrecht. Dat geldt zowel voor de ouders als voor de kinderen. Je moet je samen aanpassen aan een nieuwe cultuur, en daar je plek in vinden. Onze kinderen zijn daarin vaak voor ons een voorbeeld geweest. Als ze een dag lang met hun vriendinnetjes hebben gespeeld, lijken ze wel Tanzaniaantjes. Ze gebruiken Swahili, vinden *ugali* met *dagaa* het lekkerste eten dat bestaat, en spelen het liefst de hele dag buiten op blote voeten. Om dan 's avonds God te bedanken voor alles wat ze die dag hebben meegemaakt.

In drie talen

Het is heerlijk om te zien hoe onbevangen kinderen kunnen genieten van hun 'kleine wereldje'; nog niet bewust van de ingewikkelde grote-mensen-wereld. Het leven van onze kinderen ziet er in Tanzania heel anders uit dan wanneer ze in Nederland zouden hebben gewoond. Tijdens een verlof merk je pas hoe groot het verschil is. Michaja, onze dochter van vijf, krijgt in Tanzania vier dagen per week thuis les, in het kleine klaslokaaltje waar Dorien haar Nederlands leert lezen. Een dag per week gaat ze naar een Engelse school waar ook andere zendingskinderen leskrijgen. Het biedt haar de kans om op een natuurlijke manier drie talen te spreken. Thuis gebruiken we Nederlands, buiten Swahili, en met andere zendingskinderen Engels. Minder verwarrend dan je zou denken. En een enorm voordeel. Want wat is nou leuker dan spelenderwijs drie talen te leren spreken?

Vriendjes

Ondanks dat onze kinderen 'anders' zijn dan hun Tanzaniaanse vriendjes, horen ze er toch helemaal bij. En dat vinden wij als ouders heel belangrijk: dat ze een 'normaal' leven kunnen hebben waarin ze zich veilig voelen en vriendjes kunnen hebben. Wij hebben ons huis en onze tuin daar bewust voor open gesteld. Ook al heeft dat wel wat kleine nadelen (zoals het verdwijnen van speelgoed), de voordelen zijn toch vele malen groter. We willen niet dat onze kinderen in een klein territorium opgroeien. God heeft ons sámen naar Tanzania gebracht, en we proberen hier sámen onze plek te vinden. Kinderen moeten daar ook voluit de kans voor krijgen, als kind. En... het is natuurlijk heel verrijkend voor een kind om in meerdere culturen op te groeien. We hebben ervaren dat kinderen vaak goede 'bruggenbouwers' zijn. Ze brengen ons overal om iets te laten zien, en zo komen wij weer in contact met allerlei mensen in onze buurt. In de Tanzaniaanse cultuur is de maaltijd een belangrijk moment om vriendschappen te onderstrepen. Daarom zitten we soms zo maar met een groepje buurkinderen aan tafel, die al dan niet verbaasd kijken naar wat er op hun bordje terecht gekomen is.

Veranderingen

Kinderen van zendingswerkers moeten vaak veel veranderingen een plek geven. Sinds we onze opleiding tot bijbelvertalers begonnen, woonden we in drie verschillende landen, in zes verschillende huizen, maakten zo'n 10 vluchten, en hebben duizenden kilometers door Tanzania en Kenia afgelegd. Toch was er één constante: we waren er altijd sámen. Ons gezinsleven is wat al die verschillende plekken aan elkaar verbindt, en wat een veilige plek creëert, waar we ook zijn. Als zendingswerkers voelen we dan ook een extra verantwoordelijkheid om te blijven werken aan een hecht gezinsleven, waar tijd en aandacht voor elkaar is, en iedereen zich veilig voelt. Tegelijk is ons gezinsleven ook een zichtbaar getuigenis naar onze Tanzaniaanse burens en vrienden. Het is in Tanzania niet altijd gebruikelijk dat een vader volop deel uitmaakt van het gezin, en veel tijd met zijn kinderen doorbrengt. De keuzes die wij maken, geven vaak aanleiding voor een goed gesprek.

Beroofd

Toen wij in 2010 beroofd werden, hadden Michaja en Elisa ook veel behoefte aan een gevoel van veiligheid. Het doet je als ouders heel wat als je kind je voor het slapen gaan vraagt: "Komen de dieven vanavond weer terug? Gaan ze nog meer van onze spulletjes meenemen?" Een vraag die een kind van vier jaar nog niet zou moeten hoeven stellen. Juist op momenten dat je zelf onveiligheid ervaart, voel je je als ouders en kinderen heel afhankelijk van Gods bescherming. En dat delen we dan ook met ze. Een hecht gezin is cruciaal, en kinderen moeten over hun gevoelens durven te praten. Als ouders moeten we extra alert zijn op de signalen die onze kinderen afgeven, omdat anderen die signalen waarschijnlijk niet kunnen oppikken. Als je emotioneel gezonde kinderen mag hebben, dan geeft dat een extra vreugde aan het dienen in Gods koninkrijk.

Baby

Op dit moment zijn we aan het eind van ons verlof in Nederland. We zijn wat langer gebleven vanwege de geboorte van ons derde kindje. Goede medische zorg is in de regio waar wij wonen moeilijk te vinden. Het beste ziekenhuis in de buurt is in Nairobi (Kenia), zo'n tien uur rijden. Voor een bevalling net iets te riskant. We waren blij met de mogelijkheid dat ons kindje in Nederland geboren kon worden. Met drie jonge kinderen, ver van goede medische zorg, bid je voortdurend dat God ons gezondheid geeft. Je voelt je kwetsbaar, zeker met kwetsbare kinderen. Maar God zorgt!

Voor meer informatie over het leven en werk van familie Kamphuis in Tanzania: kijk op hun weblog www.bijbelvertaalwerk.nl.